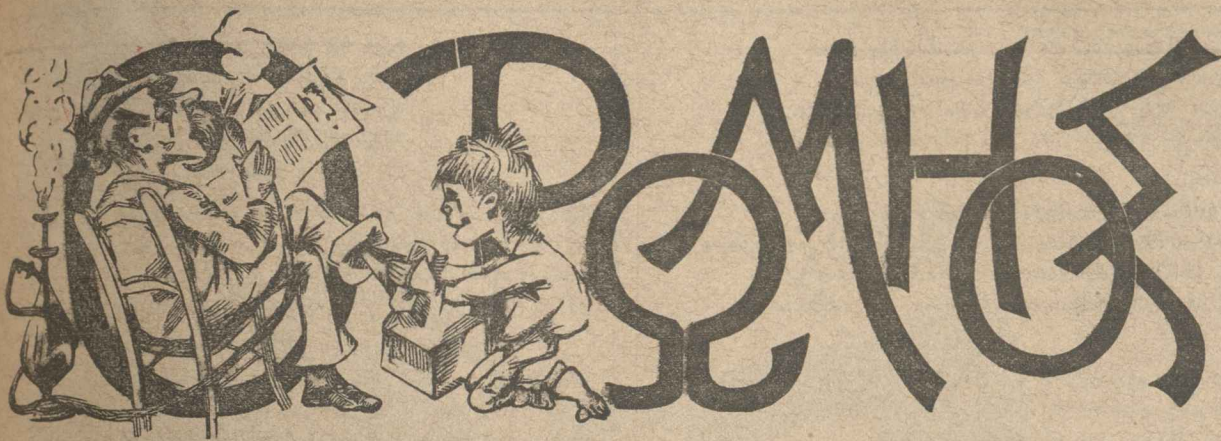

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Έτος ἐννεῖντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ξεπνέω — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ἐστὶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — διγῶς νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ἰουνίου εἴκοσι κι' ἑπτὰ
καὶ νέα Ἰσοζύγια δεπτὰ.

Τρακόσα κι' ἐννεῖντα τρία
κι' ἀπέμειναν πολλοὶ 'στὰ κρύα.

Τελετὴ μετὰ σεισμοῦ
τοῦ Προϋπολογισμοῦ.

Σπουδαῖα Ἰσοζύγια καὶ πάλι 'μαγειρέψαμε,
ἀπὸ τὴν ζέστη τὴν πολλὴ ἀνάψαμε κι' ἐρέψαμε,
ἀκανομίαις μπόλικαὶς μὲ τὸ κερί 'γυρέψαμε
καὶ μὲ γαιδουροψάλλιδο ἀλύπητα 'κουρέψαμε.

Ἐράψαμε κι' ἐκόψαμε κι' ἐσχίσαμε χαρτιά,
καμπόσαις μύταις ἔπесαν, 'χαμήλωσαν αὐτιά,
αἱ Βουλευταὶ ἀγρίεψαν κι' ἐπήρανε φωτιά
κι' αἱ νηστικοὶ μᾶς 'κύνταξαν μὲ μιὰ λοξὴ ματιά.

Ἄλλ' ὅμως δὲν μᾶς ἔσκιαζε τὸ γουρλωμένο μάτι
τοῦ καθενὸς τεμπελχανᾶ καὶ κάθε ἀκαμάτη,
καὶ μὲ ζωὴ καὶ δύναμι Βουλευτικὴ γεμάτοι
ὡς ἓνα δὲν ἀφήσαμε μὴδὲ ξερὸ κορμάτι.

Καὶ τώρα μᾶς ἐθύμωσαν καὶ κόκκια μᾶς βαστοῦν
κι' ἀπελπισμένοι κόβονται καὶ σέρνουν τὰ μαλλιά των,
ἀλλ' ὅμως χάριν πρὸς ἡμᾶς πολλὴν θὰ χρεωστοῦν
ἂν τοῦτο τοὺς πετάξωμε νὰ τρίψουν τὴν κοιλιὰ των.

Κι' ἀρχισαν ἡ μουρμούραις των,
ὅλα τὰ 'βρίσκουν μπόσινα,

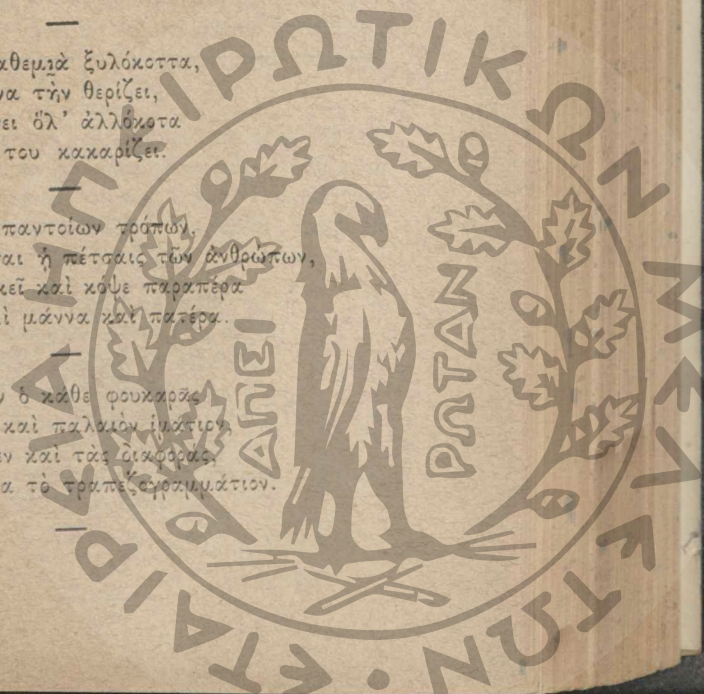
κι' ἐξύνισαν ἡ μούραις των
σὰν ἄγουρα φραγκόσυκα.

Μᾶς ἦσαν χρόνοι στυγεροὶ
κι' ὅλοι τὴν ἔπαθαν γερὴ
καὶ δὲν θὰ βλέπουν λιγεροὶ
τὸν κύριον Καλογερῇ.

Κι' ἡ καθεμιὰ ξυλόκοττα,
ποῦ πείνα τὴν θερίζει,
τὰ βλέπει ὅλ' ἀλλόκοτα
καὶ δὸς τοῦ κακαρίζε.

Οἰκονομίαις φέρομεν διὰ παντοίων τρόπων,
ὅπου μ' αὐταῖς σηκώνονται ἡ πέτσαις τῶν ἀνθρώπων,
καὶ κόψ' ἐδῶ καὶ κόψ' ἐκεῖ καὶ κάθε παραπέρα
ὁ δῆλθολος τοὺς ἔκοψε καὶ μάννα καὶ πατέρα.

Κι' ἂν ἀπομένη σήμερον ὁ κάθε φουκαρὰς
μὲ τρυπημένον τρίβωνα καὶ παλαιὸν ἱμάτιον,
ἀλλ' ὅμως θὰ μικρύνωμεν καὶ τὰς ἀκαμάτας
ποῦ ἔχει πρὸς τὸ νόμισμα τὸ τραπέζι-κορματίον.

Τῶν νέων οἰκονομιῶν τὸ πλάτος δὲν ὀρίζεται,
καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ χεῖρ μας σαρόνει,
καὶ ἐκεῖνος ποῦ ὑπάλληλος ζήτει νὰ διορίζεται
αὐτὸς δὲν θὰ πληρώνεται καὶ μόνον θὰ πληρώνη.

Φίλων πιστῶν εἰς τὸ εἶξῃ δὲν θὰ γενῇ χατῆρι,
τελείωσαν τὰ ψέμματα καὶ ὅς λείψῃ καὶ ἡ μουρμούρα,
ἔμπορὶ νὰ ζήσῃ ἄνθρωπος καὶ μετὰ τὸ ψωμοτύρι,
ἔμπορὶ νὰ ζήσῃ ἄνθρωπος καὶ μόνον μετὰ τὸ μούρα.

Καθόλου μὴν τρομάζετε, μὴ στέκεσθε χαζοί,
ποτέ μὲ καλοπέρασι δὲν συγκροτοῦνται στόλοι,
καὶ ἂν ἡ Ἑλλάς μας θέλετε πραγματικῶς νὰ ζῇ
πρέπει νὰ τὰ κορώσετε σὰν πατριῶται ὅλοι.

Μὴ ἀφειδῶς ζητήσετε ρουσφέτια νὰ σᾶς χύσωμεν,
σκεφθῆτε δὲ καὶ μόνοι σας ὅτ' ὅρας τὰς παρούσας
πῶς πρέπει νὰ συλλάβωμεν καὶ νὰ ἐξουχίσωμεν
καὶ αὐτὰ τὰ νύχια ποδαριῶν σαρανταποδαρούσας.

Ἀνάγκη νὰ πατάζωμεν ἐξάπαντος τὸ τέρας,
ποῦ καθεμίαν πρόδον ἐπαπειλεῖ γενναίαν,
καὶ οἰκονομίας φέρομεν πρὸς τοῦτο νεωτέρας
καὶ ὁσμίνως ὑποβάλλομεν φορολογίαν νέαν.

Μετὰ σαρώθρου βαίνομεν παράποτε μεγάλου,
ἂν δὲ καθένας νησιτικὸς ἀφρίζῃ καὶ λυσσᾷ,
ἀλλ' ὅμως χαίρε σύ, Πατρίς, καὶ χόρευε καὶ ἀγάλλου...
πρὸς σὲ οἱ πάντες ἐκ τῶν σὼν προσφέρωμεν τὰ σά.

Χείρων τῆς πρώτης πλάνης μας δὲν θᾶναι ἡ δευτέρα,
ἰδοὺ μεταρρυθμίσεων σοφῶν πολιτικῇ,
ἐκτὸς δὲ τούτου ἔγινε καὶ σκέψις νεωτέρα
παντοῦ νὰ διορίζονται οἱ Στρατιωτικοί.

Πιστεύωμεν νὰ μὴ φανῇ ὡς θαῦμα εἰς τὸν τόπον
ἂν ὅτ' οὗτοι Σακαράκηδες καὶ εἰς ἔδρας Ἐπισκόπων,
καὶ ἂντὶ νὰ κόβουν ὅπως πρὶν τὰ λάχανα καὶ πράσσα
ὑπερηφάνως νὰ φοροῦν τῆς μίτρας καὶ τὰ ράσσα.

Μ' αὐτὸ τὴν δόξαν τοῦ στρατοῦ βεβαίως θ' ἀνορθώσωμεν,
πρὸς τοῦτο ἐμοχθήσαμεν μετὰ σπουδῆς μεγάλης,
καὶ τίποτε παραξένον ἂν τώρα κατορθώσωμεν
Μητροπολίτης νὰ γενῇ καὶ ὁ στρατηγὸς ὁ Ράλλης.

Δι' ὅλ' αὐτὰ παντάπασιν δὲν πρέπει ν' ἀπορῆτε...
μ' αὐτὸ τὸ νέον πρόγραμμα τὸ καταπληκτικόν
πιστεύωμεν τὸ κράτος μας καὶ ἐκτὸς νὰ θεωρῆται
ὡς κράτος ἀρρήφειον καὶ Στρατιωτικόν.

Καὶ θὰ λέγουν ὅλοι τότε
οἱ γενναῖοι πατριῶται,
ποῦ θὰ μείνουν εἰς τὰ κρύα
καὶ ἡ κοιλιὰ των θᾶναι πλάκα :
« Ἐπισκόπου θεωρεῖα
καὶ καρδίᾳ Σακαράκη ».

Καὶ θὰ ψάλλῃ μετὰ τὸ κράτος
κάθε Τάσος Τερκουάτος :
« μπᾶμ καὶ μπῆμ καὶ μπῶμ καὶ μπῆμ
τρόμπα, ρόμπα καὶ ριμπόμπα ».

Ἄλλ' ὅμως καὶ ὅτ' ὁ Ναυτικὸν αἰδῶς τιμῇ,
καὶ αὐτὸς ποῦ θέλει σήμερ νὰ λέγεται σωτήρ
πρέπει νερόν θαλάσσιον συχνὰ νὰ ἐξεμῇ
καὶ ἡ μύτη του νὰ γίνεταί φαλαίνης φυσητήρ.

Θάλασσα, κράζει, Θάλασσα ὁ πάλαι Ξενοφών,
ἡ δὲ φωνὴ του ὅσους βυθούς τῶν θαλασσῶν ἀντήχῃ.
Θάλασσα κράζει σήμερ καὶ ὁ ἔχων νοῦν σοφόν
καὶ θέλων τῆς Ἱερειχοῦς ν' ἀνακτισθοῦν τὰ τεῖχη.

Μήτε καράβια ὅτ' ὁ γιγλὸ, μήτε πανιὰ στρωμένα,
μηδὲ σπασμέναις ἀγκυραῖς καὶ ξάρτια πετρεμένα.
Τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν τὰ μάτια ψιχαλίζου
καὶ μέσα ὅτ' ὁ ψιχαλισμὸς φεργάδες ἀρμενίζου,
καὶ ὁ δὲ του πᾶνε καὶ ἔρχονται καινούρια ναρκούλα
καὶ τόσα καταδρομικά, ποῦν ἕνα καὶ ἕνα ὅλα.

Νά ! καὶ ἀκούεται βροντὴ !
— κάτω ὅτ' ὁ γιγλὸ κοντὴ —
καὶ ὁ Σκουλούδης τὸ ξεφτέρει
κάνει ὅτ' ὁ γιγλὸ καρτέρει
γιὰ νὰ ὀτῇ ἀστράγαλο
ἄσπρο σὰν τὸ τσάγαλο.

Κατρακυλᾷ εὐτυχῶν ἀφρίζων κατραρράκτης
καὶ παρασύρει τὰ δεινὰ αἰώνων ἐπωδύνων,
ἐσχάτως δὲ καὶ ὁ Σουρῆς, ὁ τοῦ Ρωμῆος συντάκτης,
ἐτόλμησε χρεώγραφα νὰ παίξῃ ὅτ' ὁ Λονδίνον.

Καὶ ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὁ φοβερός τῶν χρεωγράφων μύστης
τοιοῦτον μέγα τόλμημα ἐτόλμησε νὰ πράξῃ,
αὐτὸ σημαίνει προφανῶς πῶς ἡσυχασθ' ἢ πιστῇ
καὶ ἡ Ψωροκόστενα πατρίς ὅτ' ὁ Πακτωλὸν θ' ἀράξῃ.

Δὲν τρέχετε τὸν κίνδυνον ἐκ λόρδας νὰ ψυφῆτε,
πᾶσαν τοῦ βίου μέριμναν παράμερα ν' ἀφήσετε,
καὶ τοῦ Σουρῆ τὴν ἀγορὰν παντοῦ τηλεγραφῆσετε
καὶ τῆς Ἑλλάδος τὸν χρυσὸν αἰῶνα ζωγραφίσετε.

Στὴν ἀγκινάρα ὅπως πρὶν ποσῶς δὲν θὰ πατήσωμεν,
τῶν δανειστῶν μας τοῦ λοιποῦ θὰ φεύγωμεν τοὺς ψύγους,
ἂν δὲ ὅτ' ὁ τέλος σκελετοὶ Λαζάρων καταντήσωμεν,
ἀλλὰ θὰ χρησιμεύσωμεν ὅσους νέους γεωλόγους.

Καὶ ὅταν μετὰ θαύματα καὶ τόσα κατορθώματα
σκελῆθρων ἀπομεινῶμεν καὶ ἐμεῖς ἀπολιθώματα,
πᾶς γεωλόγος καὶ γὰρ μᾶς θὰ λέγῃ ἀπορών :
« ἂν σκελετοὶ ἀνθρώπων καὶ ἐκείνων τῶν καιρῶν,
ποῦ συμφορὰ δὲν ἐσκιάζε τούς Ἑλληνας καμμία
καὶ μόνον τοὺς ἐμάστιζε λιμοῦ ἐπιδημία
καὶ ἐνῶ σοφὴ ἐγίνετο παντοῦ οἰκονομία
καὶ ἄρουρα οἱ χόρευαν ὅτ' ὁ Κεντρικὸς Ταμεῖα ».

Τηλεγραφήματα τοῦ Ἐκπεσμένου,
ἐνδιαφέροντα πολλοὺς πολὺ.

Ἀθήναι. — Ταύτην τὴν στιγμὴν ἀπλόων τρεχύνει...
ἡ τῆς Βουλῆς Κανονισμὸς συζήτησιν γενεῇ,
καὶ ὁ Καραπάνος ὁ μακρὺς, ὅπου δὲν χωρατεύει,
ὅτ' ὁ Κουσουλάκος ρίχνεται, αὐτὸν ποῦ ἐποπτεύει
εἰς τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικὰ τὰ στενογραφημένα,
καὶ λέγει ὅτι τὰ λεπτὰ τὰ πέρνει ὅτ' ὁ χαμῆνα,
πῶς φαίνεται πολὺ βαθὺς μέσα ὅτ' ὁ φάβα λάκκος
καὶ πρέπει νὰ παραιτηθῇ αὐτὸς ὁ Κουσουλάκος,
γιατὶ δὲν παραδέχεται ποσῶς τὸ σύστημά του
ἂν καὶ ἔχῃ καὶ τὸ μακρὸς του καὶ τὸ ἀνάστημά του.
Ἀλλὰ καὶ ὁ Ράλλης ἀνὰ σὲν καντυλιῶν φυτίλι
καὶ εἶπε καὶ τὸνα χεῖρ του δεμένο μετὰ μαντύλι,
γιατὶ θερρὸ πῶς ἐβᾶλε εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ θέρου
ἐκ σπουδῆς παρόμοιον μ' αὐτοὺς τοὺς Καλογέρους.
Τέτοια τρεβᾶ ὅπως γενῇ μετὰ τὸν Ἐθνάρχην ταῖρι,
αὐτοὺς τοὺς βγάξῃ ὅτ' ὁ λαὸς καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸ χεῖρ.
Καὶ ἂν τὴν Βουλὴν ἐφώτισαν μετὰ τὰ πολλὰ τῶν φῶτα
ὁ Κουσουλάκος ἔμεινε ὅτ' ὁ θέμις του σὰν πρῶτα
καὶ ἀφήλωσε μὴ πεισμένη καὶ κατὰ παραπάνω,
καὶ ὁ Κρεστενίνης ἐψάλε καλὰ τὸν Καραπάνον,
ὅτι ὁ Καλογερόπουλος χωρὶς κανένα πάθος
ἀπέδειξε πρὸς τὴν Βουλὴν μὲ μῆκος, πλάτος, βάθος,
πῶς ὅταν οἱ Κορδονικοὶ ἐδέσποζαν σωτήρες
ἐλάνθαν μετὰ ὅτ' ὁ Βουλὴ ὁ γδόντα δὲν κλητῆρες.

Αὐτὸ ὅτ' ὁ Λόντρα μὴν τὸ πῆς, δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθουν,
γιατὶ ὅσους νέον ἐκπεσμένον τὰ φόντα μας νὰ πάθουν.

Λονδίνον. — Τὰ κομμάτια σου τί θέλεις νὰ τὰ κάνω ;
ξεπέφτουν τάφιλα γὰρ νὰ πᾶν ἀπάνω.
Τὸ ἄστρον τοῦ Σαλισβούρι ἐντὸς μικροῦ θὰ δύσῃ
καὶ ὁ Γλάδστον εἰς τὰς ἐκλογὰς θερρὸ πῶς θὰ κερδίσῃ,
γιατὶ τούτῳ ἡ ἀξία των καὶ ἐδῶ κατρακυλᾷ...
ἐσχάτως ὅτ' ὁ Μιλλερ ἐφώτισε πολλὰ,
εἰς δὲ τὸ Τσέστερ μὴ Μίς μ' ἕνα ψωμοῦ κομμάτι
ὀλίγον δὲν ἀρῶν νὰ τοῦ ἀνταρῶσῃ μάτι,
καὶ αὐτὸ τὸ ξεροκομμάτι, καθύπερθε Φασουλῆ,
ἀπάνω ὅτ' ὁ κομμάτι σου ἐπέδρασε πολὺ,
γιατὶ τὰ φόντα, ὅς ἡ γαστὴν εἰς ὅποιον ἀγοράζει,
καὶ ἕνα μονάχα πῆλμα τοῦ ψύλλου τὰ περᾷται,
ἂν λάβῃ δὲ συνέτευξιν ὁ Βισκὸς εἰς τὴν Βίβλα
ἀρῶν τὰ χρεώγραφα τὰ βλέπει ξεπεσμένα,
καὶ ἂν ὁ Καπρίβης ἐξέκρινε κατὰ τῶν Γάλλων γράψῃ
ὅτ' ὁ Βόρειος Γερμανικὴν, καθέναν ὅς σε κλάψῃ,
καὶ ἂν πάθῃ Βασιλεὺς αἰκὸς ἢ Βασιλεὺς μεγάλος
κανένα χρυσολόγημα καὶ χρειασθῇ ἐκδότην,
καὶ ὁ Κάιζερ τῶν Γερμανῶν ἢ Αὐτοκράτωρ ἄλλος
βγάλλῃ σπουδῇ ὅτ' ὁ νῶτον τοῦ τὸ κάτω περιθώριον,
τότε, Μιλλερὸς Φασουλῆ, καθὼς κατὰ λαμβάνει,
τὸ κάτω περιθώριον αὐτοστιγμὴν τὸ χάνει.

κι' ἂν πρὸς νεροῦ του τὸν ἰδῇς νὰ πάῃ μὲ θυμὸ
τότε καὶ τὰ χρεώγραφα δὲν θάχουν σηκωμό.

Ἀθηναί.—Μὲ τὰ φόντ' αὐτὰ μοῦ 'βγῆκε κάθε πίστις
κι' ὁ Γλάδστων φταίει μοναχά, αὐτὸς ὁ ξυλοσχίστης.
Αὐτὸς μὲ κάνει νὰ χαθῶ, ἐκεῖνος μὲ συγχύζει...
δὲν πάει ὁ παληόγερος τὰ ξύλα του νὰ σχίζῃ
καὶ μὲς 'στὸ περιβόλι του νὰ ρίχνῃ δέντρα κάτω
μ' ἐκεῖνο τὸ τσικοῦρι του, τὸ τόσο ντιλικάτο,
μὰ θέλει σώνει καὶ καλὰ ἐνῶ πατεῖ 'στ' ὀγδόντα
νὰ ρίχνῃ μὲ τὰ δέντρα του καὶ τὰ 'δικὰ μας φόντα.

Λουδίνου.—Κάποιος ὑψωμὸς ἐφάνη κι' ἐδῶ πέρα,
ἀλλ' ἔξαφνα 'στὸ Ἀστραχάν ἐνέσκηψε χολέρα.

Ἀθηναί.—Μὰ τί διάβολο! ... κι' αὐτὴ εὐρέθη τώρα;

Λουδίνου.—Τὰ χρεώγραφα τὰ 'πῆρε νέα μπόρα.
Κατὰ Γαλλίας ἔγραψε Καπρίθης εἰς τὴν Βόρειον
κι' ἂν θέλῃς στείλῃ χρήματα δι' ἄλλο περιθώριον.

Ἀθηναί.—Πάρε δρόμισυ κι' ἡ πίστις συνεπάγῃ,
τρέξε παντοῦ δι' ἀγορὰς καὶ βάλῃ 'πίσω νέφτι ...
Τρικούπης 'Ισοζύγιον εἰς τὴν Βουλὴν εἰσάγει
καὶ μὲς 'στὰ πάλκα σήμερα κορόμνηλο δὲν πέφτει.
'Αγοράσε ὀγρήγορα, μὴ λυπηθῇς παρᾶ...
καὶ παραμάνναις ἐρχονται καὶ μπόναις μὲ μωρά,
κι' ἡ Κιόρ-Κατίνα ἡ στραβή, ποῦ ψάλλει ἀμανέ
κοντὰ 'στὸν Σιδηρόδρομο, εἰς ἕναν καφφενέ.

Λουδίνου.—Εἶμαι πρόθυμος τὰ δρόμισυ νὰ πάρω
κι' ἂν θέλῃς κι' ἄλλα, στείλῃ μου παράδες γιὰ καπάρο.

Ἀθηναί.—Πάρε δρόμισυ, τριάμισυ, πεντέμισυ,
κι' ἐγὼ θὰ τρώγω τοῦ λοιποῦ φασιανούς μὲ γέμισι.
Θὰ παύσῃ κάθε μασκαρὰ καὶ κάθε Λόρδου χλεύη...
σπλέντιτ τὸ 'Ισοζύγιο καὶ πρᾶγμα ποῦ σαλεύει...
ἀγόραζε ἀδιάκοπα ... μᾶς ἔλειψαν οἱ φόβοι...
ἐπτα ἑκατομμύρια ὡς τώρα πετσοκόβει.

Λουδίνου.—Μύστερ Φασουλῇ, ἐπῆρα κι' ἄλλα τρία,
καὶ θὰ τὰ δώσω 'στὸν Ροτσιλδ ἂν τὸ καλὲς' ἡ χρεία.

Ἀθηναί.—Διόλου μὴν πουλῆς... μὴν παύῃς τῆς τρεχάλας...
θὰ φθάσουν εἰς τὸ ἄρτιον ... οἰκονομίαις κι' ἄλλαις.

Λουδίνου.—Ἡ ἀξία των διακυμαινόμενη,
ἂν ὅμως τώρα σηκωθῇ θὰ μείνῃ σηκωμένη.

Ἀθηναί.—Μὲ κολλυβιστὰς κανεὶς ἀποβλακώνεται...
σοῦ εἶπα πάρε 'γρήγορα κι' ἂν πέφτῃ κι' ἂν σηκώνεται.

Λουδίνου.—Δέκα μὲ τιμὴν ἀγοράσα ὁμοίαν,
ἂν καὶ πανοῦκλα ἔπесе 'στὴν Μεσοποταμίαν.

Ἀθηναί.—Ὅλων τῶν εἰδῶν ἂν ἐπισκῆψουν νόσοι
ἀγόραζε χωρὶς κανεὶς τὰ κόλπα σου νὰ νοιώσῃ.
Λέγουν πῶς κι' ὁ Σιμόπουλος 'μπορεῖ νὰ διορίσῃ
ὡς Γραμματέα Γενικὸν τὸν Γιάννη τὸν Ραῖση.

Λουδίνου.—'Πῆρα δώδεκα κι' ὁ Ρότσιλδ τάχει χάσει.

Ἀθηναί.—Σὲ παρκαλῶ εἰπέ του νὰ 'συχάσῃ.
μεγάλος ἐνθουσιασμός... Τρικούπης τελειώνει...
ξεπέφτει τὸ συνάλλαγμα καὶ τὸ ναπολεόνι...
ἐστρεώθ' ἡ πίστις μας μὲ δυνάμιν ἀκραιάν...
ὁ Λάμπας τηλεγράφημα θὰ στείλῃ 'στὴν Σημαίαν.

Λουδίνου.—Θέλεις νὰ πουλῶ γιὰ νὰ μὴ 'μπῇς 'στὸν τζῆν
ὁ Γλάδστων 'στὸ Μιδλόθιαν θὰ βγάλῃ κι' ἄλλο λόγο.

Ἀθηναί.—Μὴ σκοτίζεσαι κι' ἄς βγάλῃ ὅσους θέλῃ,
γιὰ Τόρεις καὶ γιὰ Γλάδστωνας κι' Οὐίγους δὲν μὲ μέλει.
'Αγόραζε νυχθημερόν κι' ἀπὸ πωλήσεις σχόλα...
Τρικούπης ἐτελείωσε... ἀγοράσέ τα ὅλα.
'Ολράϊτ, σπλέντιτ, ζήτω μας... καθεὶς θὰ παλαδώσῃ
κι' ἂν ἤθελε μὲ τὸ ψωμί τὰ μάτια νὰ στραθώσῃ
τοῦ ξυλοσχίστη Γλάδστωνος ἐκεῖν' ἡ Μις ἡ μοῦλα,
ἀγόρασε καὶ πούλησε κι' ἀγόραζε καὶ πούλα.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Δευτέραν συνεπλήρωσεν ἐξαμηνίαν πάλιν
'Εστία ἡ περιφανὴς μὲ πρόδον μεγάλην,
κι' ἀρχίζει μυθιστόρημα μ' αὐτὴν μοναδικὴν
κατὰ λαμπρὰν μετάφρασιν ἀπὸ τοῦ 'Αγγλικόν,
ποῦ τὴν 'Ελλάδα πρὸ παντὸς πολὺ ἐνδιαφέρει
κι' 'Αγγλίδος εἶναι συγγραφή, ὅπου καλὰ μᾶς ἔχει.

Δέκατος 'Εννατὸς Αἰὼν τοῦ Πέτρου Καρολίδου,
ποῦ ὁ Κασδὼν τῆς γνωστῆς 'Εστίας τὸν ἐκδίδει.
Εἶναι δεκαπετάδραχμος τοῦ τόμου ἡ τιμή.
κι' ὁ πρῶτος τόμος τέλειος ἐδόθη κατὰ πάντα,
εἰς δὲ τοὺς προπληρόντας συνδρομητὰς καὶ μὴ
κι' οἱ τρεῖς οἱ τόμοι θὰ δοῦν ἀντὶ δραχμῶν τριάντα.

Οἱ ράπτει 'Αἰδονόπουλοι ἐφ' ἑξῆς χίλια μύρια
τῆς ἐποχῆς τῆς θερμῆς ἀθανάτου κασιμέρια,
ποῦ κάθε γνωστῆς τοῦ συρμοῦ μοναδικὰ τὰ κρίνει,
ποῦ μπαίνει κακοποιησσοῦν καὶ βγαίνει εὐνοῦν.
'Ὅσο γιὰ τὴν κομίστη καθεὶς σὰς τὰ ἔχει
πῶς τοῦτο γυναικῶδες δὲν ἔχει ἄλλο κατὰ
τεχνίται ἀπαράμιλλοι ἀμφοτέρω ὁμοῦ
καὶ γελᾶτοί σ' ἀρτεροῦν εἰς τὴν ὁδὸν 'Ερμού.

Ὁ 'Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέστη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδὴ, — δὴδ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιά μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χῆρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμψ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου νομιστοῦς πολὺς.